

A Kamaraszínházban történt egyik angol előadáson.

Két nő beült a földszinti zártszékbe, s várta a darab kezdetét.

A függönyt felhúzták, a színészek játszani kezdtek.

A két nő egymásra bámult. Nyugtalanul tekintgetett jobbra-balra. Egy árva kukkot se értettek az egészről. Mi ez? Mi történik itt? Hol vannak? Milyen nyelvet beszélnek ezek?

Felvonás után elképedve mentek a pénztárhoz, visszakövetelték a pénzüket. Vidékről jöttek fel egy napra, s a meghitt, otthonias nevű Kamaraszínházba váltottak jegyet. Az, hogy ott idegen nyelvű előadást fognak hallani, álmukban se jutott eszükbe. Kénytelenek voltak végighallgatni az egész előadást.

Kimenet aztán dohogva mondták, hogy ezentúl, még mielőtt feljönnének Budapestre, előbb megtanulnak angolul.

-i.

1933. december 1., péntek, 5. old.

Pesti utca

Az anya külföldről jött. Messze Indiából. Magyar embernek lett ott a felesége. A kislányuk mindössze néhány hónapos volt, amikor a nagy útra indultak vele. Azóta négy év múlt el. A kislányt magyar dajka dajkálta, magyar nótával. Az idegen ajkú édesanya kislánya ízesen, szépen megtanult magyarul beszélni, kislány szokás szerint selypítve. Más nyelven egy árva kukkot se tudott. Az édesanyjának, ha gyerekével társalogni akart, szintén meg kellett tanulnia magyarul. Jó tanítómestere volt a kislánya. Az anya hamarosan kitűnően megtanulta a számára most már nélkülözhetlenné vált magyar nyelvet. De valami furcsa dolog történt: megtanult magyarul, csak-hogy szakasztott úgy selypített, mint a kislánya. Átvette a gyermek hibás hangképzését. Vajon leszokik-e majd ő is a selypítésről, mint általában a gyerekek?

Mulatságos kérdés a nyelvészek számára.

•

Jól öltözött, bundás úr csillogó tízfillérest talál a járdán. Lehúzza bélelt kesztyűjét, s ügyel-bajjal felkotorássza a pénzt. Arca sugárzik az örömtől. Talált valamit. A tízfillérest télikabátja zsebébe süllyeszti. Néhány lépéssel arrább az utcasarkon rongyos ruhájú kéregető topog a fagyban. Némán nyújtja kezét. Az úr egy percig habozik, de győz a jobbik érzés, kiveszi bundazsebéből a pénzt, s a koldusnak nyújtja. Nagyon nehezeére esik odaadni. Nehezebbre, mintha erszényéből vette volna elő a pénzt. Arca egészen elkomorul.

Ejnye, hogy milyen bosszúságok is érik az embert az utcán.

•

A halaskofánál hevesen érdeklődik a vevő, vajon friss-e a hal, amit vásárolni akar.

– Persze hogy friss – fakad ki türelmetlenül az árus. – Én még soha életemben nem adtam el romlott halat. A romlott halat ingyen adom oda – mondja jótékonyága büszke tudatában.

– És hogyha meghal tőle az, aki kapja – szörnyülködik a vevő.

– Az már az ő dolga – vágja ki fölényesen az asszony.

-i.

1933. december 14., csütörtök, 9. old.

Pesti utca

A hídfőknél nyolc-tíz fokot mutat fagypont alatt a higanyoszlop. Fázósan, komoran sietnek az emberek az ellenséges esti ködben egy kis meleg, fény és világosság felé.

Egyszerre a körút egyik sarkán vékony kendőbe bugyolált kislány bukkan elő, karján tele kosárka, s halvány csengettyű-hangján kínálgatja a járó-